

[Indenrigsministeren.]

arbejder, som sparer og klarer sig selv, og dem, der faar Hjælp fra det offentlige, saadan at de første i hvert Fald ikke bliver ringere stillet end de sidste. Vi anser det for en Nødvendighed baade økonomisk og af Hensyn til Folkekarakteren.

Men jeg vil for øvrigt ogsaa advare det ærede Medlem Hr. Bomholt mod at gaa ud i den Politik rent partipolitisk: at det er den, der byder mest paa dette Omraade, der er mest socialt indstillet, for det ærede Medlem og hans Parti er jo slet ikke højest bydende længere, hvorfor de maa aflevere hele Glansen til deres kommunistiske Fagfæller. (Rager: Dansk Samling!). Ja, maaske det er muligt, de ogsaa kan konkurrere i saa Henseende.

Foruden det, jeg her har omtalt, er der ogsaa, ikke mindst fra konservativ Side, og man kan vel sige fra ledende Side, rettet Angreb paa mig for mine Udtalelser om visse Resultater af de Udrensningslove, vi har faaet. Man har haanet mig, fordi jeg ikke var klar over, hvilke Resultater disse Love vilde bringe, og der har været rejst Kritik mod mig for, som man siger, at have angrebet Domstolene. Det er, saa vidt det er mig berettet, min højtærede Kollega Forsvarsministeren, der ude i Landet har været paa den Boldbane, det er Formanden for det konservative Parti, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, det er Generalkorrespondancen fra det konservative Hovedkontor, kort sagt, det er udtrykt ikke af et enkelt Blad eller et enkelt Medlem, men af selve Ledelsen inden for Det konservative Folkeparti, hvis det er rigtigt, hvad Bladene har meddelt. Jeg tager meget roligt paa dette. Jeg gør opmærksom paa, at min Anskuelse nu i høj Grad har faaet Tilslutning fra store Dele ogsaa af den juridiske Verden, om ikke med de samme Udtryk saa dog i hvert Fald ud fra den Tankegang, at man her var inde paa en Vej, som ikke var helt forsvarlig set fra et Retssynspunkt. Jeg skal ikke citere meget, men med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere nogle enkelte Overskrifter. Der fandtes i „Politiken“ for den 29. September et Referat af et Møde, hvorover der stod:

„Forsvarer-Reaktion over for Anklagemyndighed og over for Domstole“, og nedenunder stod:

„De beskikkede Forsvarere har nedsat et Udvalg, der overvejer en Henvendelse til Sagførerraadet. Man mener, at baade Anklagemyndighed og Domstole i visse Tilfælde gaar videre end Lovens Hensigt.“ Det drejer sig altsaa om de Forsvarere, der kender disse Sager, og som er Jurister og

derfor nok skulde vide, hvad man kan tillade sig i et Samfund. Saa vidt jeg husker, var det i Aften-Berlingeren for i Gaar, at en Højesteretssagfører, eller var det en Landsdommer — det var en højtstaaende juridisk Person — tog det samme Standpunkt.

Og i det samme Blad læste jeg en Gengivelse af Udtalelser baade af Det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem, Højesteretssagfører Henning Hasle, og af vort Partis Ordfører, Politimester Vagn Bro, hvis Konklusion var, at der kunde være megen Tvivl om, hvorvidt de Domme kunde staa for en nøjere Prøvelse. Og selv den højtærede Justitsminister oplyste i Gaar fra denne Plads, at han har kritiseret en Underretsdøm eller en Byretsdøm. Men naar det er tilladt for den Mand, som har det højeste Ansvar for hele Justitsvæsenet, er det saa ikke tilladt for en Mand, som føler et Ansvar for de Love, han har været med til at vedtage, at udtale sin Forstaaelse af dem og minde om, at det var slet ikke saadan, de i alle Tilfælde havde været ment. I hvert Fald vedstaar jeg med eller uden Tilladelse fuldt og helt den Anskuelse, jeg har gjort gældende, og jeg tager meget let mit Ansvar derfor. Jeg vilde have været mere ked af at skulle have staaet til Ansvar for Udtalelser eller Kritik, der havde standset Reaktionen mod det, der foregaar, og som er en Prøve paa at faa dette ændret, saaledes at vi paa retsligt Omraade kan komme ind i Tilstande, som vi efter min Mening i Fremtiden kan være bekendt. Visse Domme oprører min Retsfølelse, og derfor er det ikke ud fra et Klogskabs-hensyn, men ud fra min Samvittigheds-trang til at sige min Mening, enten de Konservative eller andre synes om det eller ej, at jeg har sagt, hvad jeg har sagt. Hvis vi ikke her passer paa, vil der komme en Skygge over det danske Folk, en Historiens Dom, og jeg vilde meget nødigt være i de Herrers Sted, som ved Kritik har søgt at forhindre, at man her kom ind paa en mere retsindig Vej.

Saa har jeg en Bemærkning til den højtærede Udenrigsminister. Den højtærede Udenrigsminister efterlyste, om vi ikke fra Venstres Side var enige i den Udtalelse angaaende Grænsen, der forekom i Aabningstalen. Jeg har givet Udtalelsens Tilslutning og føler mig derfor ogsaa bundet af den og kan underskrive den den Dag i Dag. Men een Ting er, hvad der staar, en anden Ting er den ensidige Gengivelse af den, som det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister nu og da har benyttet sig af. Det er nemlig ikke det eneste, der staar i Talen, at Grænsen ligger fast,